

macină nu numai sufletul spectatorului de rând, dar și pe cel al marilor personalități. Să nu uităm cuvintele lui Eugène Ionesco, cum că *suntem cu toții egali în fața morții*. Finalul optimist al lui Macrinici induce acea stare de bine, de speranță, combinată cu sentimentul de neliniște și îndoială cu reverberații profunde în sufletul fiecărei individualități în parte.

Regia lui Lucian Sabados construiește progresiv și coerent acest edificiu spectacular cu final fericit. El își conduce personajele spre o evoluție firească, cu umor și savoare. Supus cerințelor lui Dumnezeu și Sfântul Petre, Ivan nu-și acceptă condiția de muritor. De aceea, când va fi pus față în față cu moartea, el o păcălește și scapă de ea. Ivan este un personaj tragicomic, având în vedere sfârșitul fericit al spectacolului. Interpretarea lui Adrian Ancuța în rolul titular este complexă, deosebit de solicitantă și, în același timp, firească datorită faptului că personajul trece cu ușurință și talent de la registrul comic la cel tragic și invers. Evoluția lui Mihai Calotă marchează o prezență scenică ce nu poate fi ignorată, care dă naștere unui Aghiută plin de energie și teribil de prostănac, actorul dovedindu-se o inspirată achiziție recentă pentru teatrul ploieștean. De remarcate este și Ilie Gâlea, care creează un Sfânt Petru plin de umor și farmec, deseori prins în turbina lui Ivan și care râvnește cu invidie omenească la această minune a lui Dumnezeu. Nu în ultimul rând, muzica originală a lui Nicu Alifantis și scenografia lui Ovidiu Pascal sporesc atmosfera fabuloasă a acestui spectacol care poate fi rezumat prin: naturalețe, umor, talent actoricesc și poezie scenică. O reușită a regizorului Sabados, care, pe textul impresionant al lui Radu Macrinici, a reușit să ofere publicului ploieștean o fabulă de succes într-un spectacol notabil în seria premierelor existente pe afișul acestui sfârșit de stagiune.

Teatrul „Toma Caragiu”, Ploiești – Peripețiile bravului soldat Ivan Turbincă de Radu Macrinici. Regia: Lucian Sabados; muzica: Nicu Alifantis; scenografia: Ovidiu Pascal. Cu: Adrian Ancuța, Andrei Vasluiianu, Marian Despina, Ilie Gâlea, Mihai Calotă, Alexandru Pandele, Lizica Sterea, Ioana Roșu, Nelu Neagoe, Carmen Bogdan, Mihaela Rus, Cătălina Radu, Mihai Androne, Paul Nicolae, Cătălin Rădulescu, Narcis Stoica, Sebastian Nicolae, Nicolae Nicolaescu. Data premierei: 14 mai 2004.

Despre jocul subretelor

Cel mai cunoscut text al lui Jean Genet, *Cameristele*, a fost readus pe scenele bucureștene de către Eusebiu Ștefănescu, în cadrul Nocturnelor Teatrului Nottara. Textul, extrem de ofertant pentru creația actoricească și, deopotrivă, regizorală, încă reprezintă o provocare la adresa creatorilor, și, cu atât mai mult, pentru absolvenții de actorie ai Universității Hyperion.

Dacă demersul regizoral pare bine susținut, coerent și justificat, în schimb, partiturile actoricești sunt incomplete, lăsându-se mai mult în seama cuvântului și neglijând, parțial, elemente ce țin de expresivitatea pauzei psihologice, de elocvența tăcerii. Atenția se concentrează îndeosebi asupra ansamblului, lăsând la o parte grija pentru detaliu, în care gestul, atitudinea, comportamentul specific dau plasticitate și finețe montării. Cele două cameriste, interpretate de Daniela Moldovan și Diana Giubernea, își construiesc rolul în contrapunct cu cel al Doamnei, întruchipată de Ruxandra Sireteanu. Este motivul pentru care spectatorul asistă la o reprezentație unde acțiunea se desfășoară între doi poli diametrali opuși: aroganța Doamnei și supunerea celor două subrete. Varianta regizorală

propusă de Eusebiu Ștefănescu accentuează această dezvoltare a acțiunii pe două planuri, ceea ce micșorează spațiul dedicat construcției în interior, a motivațiilor ce conduc la trădare, ură, și, în cele din urmă, crimă. Dacă, prestația actorilor trădează un anume tip de superficialitate, inconsistență în privința abordării scenice, imaginea de ansamblu a spectacolului este încununată și de scenografia lui Puiu Iordănescu, care domină imaginea scenică prin prezența „dublului” sugerat de oglindă, care, pe parcurs, devine un element-cheie. Ea este poarta ce separă imaginea reală de cea distorsionată, ea reflectă eleganța doamnei și servilismul fetelor, este vâlul dintre realitate și vis, dintre tăcere și urlet, dintre viață și moarte. În ciuda unor deficiențe de ordin tehnic, prezența Ruxandrei Sireteanu sporește valoarea estetică a spectacolului, prin firescul interpretării sale și prin expresivitatea gestualității. *Cameristele* – un spectacol al tinerei generații de actori, în care atenția creatorilor se îndreaptă cu precădere asupra imaginii de ansamblu, și mai puțin către detalii, uneori atât de necesare în plan estetic.

Teatrul Nottara – Cameristele de Jean Genet. Regia: Eusebiu Ștefănescu. Scenografia: Puiu Iordănescu. Muzica: Bogdan Constantin. Coregrafia: Antonel Oprescu. Cu: Ruxandra Sireteanu, Daniela Moldovan, Diana Giubnerne, Antonel Oprescu. Data reprezentației: 3 mai 2004.

Hoții de zâmbete

Prin specificul său de teatru de animație, Compania „Libelula”, își propune să se implice cât mai mult în viața comunității bucureștene. Dând dovadă de o dinamică demnă de invidiat, teatrul și-a propus derularea unui proiect „Zâna ce Bună” – de mare responsabilitate și, în același timp, foarte îndrăzneț, al cărui scop este de a aduce un zâmbet copiilor grav bolnavi. „Hoții de zâmbete”, cum s-au autointitulat actorii trupei, au pornit din ianuarie într-un maraton de câte patru spectacole pe săptămână, timp de patru luni, derulând întâlniri cu copiii de la secțiile de ortopedie, oncologie și terapie recuperatorie din cadrul Spitalului Budimex.

Acest proiect de drama-terapie este structurat pe patru module, în care interacțiunea dintre copil și actor este principalul factor de interes. *O poveste în dar* este o parte a acestui program în care actorii costumați în ținuta de spectacol merg în saloane și spun povești copiilor. La rândul lor, cei mici se transformă în povestitori, comunicând, astfel, și cu ceilalți copii din preajmă. Transpunerea în poveste, identificarea cu personajele, sunt procese destul de accesibile datorită păpușilor mânuite la vedere. Fiecare copil poate atinge, chiar mânuie personajele din poveste, și, uneori, se identifică cu destinul lor. Finalul, obligatoriu pozitiv, oferă o speranță de bine acelor suferinzi de o boală incurabilă.

Sosesc clovnii este un alt segment al proiectului în care actorii, cu costume de clovni, desfășoară un program de *entertainment* prin modelarea de figurine din baloane: câini, pisici, șoareci, lebede, inimi, coifuri, biciclete, pantere, ursuleți, săbii, urechi de Mickey Mouse, iepuri, cămile, caracatițe. Cu ajutorul acestor figurine (care vor rămâne ca jucării și după plecarea clovnilor), copiii stabilesc o relație de comunicare atât cu clovnii cât și cu personalul medical și, evident, cu ceilalți copii. De remarcat este faptul că personajele-clovni sunt realizate pe ideea de „feeling clown”, având o imagine caldă; fața nu este machiată grotesc ca la clovnul de circ, pentru că scopul urmărit nu este acela de a-și demonstra capacitățile, ci de a realiza o relație apropiată, ludică între copii.